

Постать керівника ансамблю є доміантною ланкою в ансамблево-виконавському процесі, оскільки це і педагог, і організатор, і психолог, і фахівець-організатор, який має високу авторитетність у колективі, бездоганне виконавське почуття, яскраве образно-емоційне мислення, що сприяє досконалому оперуванню виконавським процесом.

Виконавське мистецтво учасників ансамблю «Посіпаки» та професійна майстерність її керівника були неодноразово відзначені на міжнародних та всеукраїнських конкурсах і фестивалях, після виступів на багатьох концертних заходах міста Харкова та області. З 2016 року по теперішній час ансамбль здобув чимало призів та нагород — протягом 2017–2019 рр. ставав лауреатом міжнародного конкурсу «Арт-Домінанта», у 2016 р. здобув гран-прі та спеціальний приз за сценічний образ на міжнародному конкурсі-фестивалі «DanceSongFest», протягом 2016–2019 рр. щороку отримував нагороду та ставав лауреатом міжнародного фестивалю «Райдужний світ народних мелодій».

Особливість творчої діяльності ансамблю «Посіпаки» зумовлена також специфікою музичного інструментарію, оскільки до складу колективу входять бандури (6), домри (3), баян, балалайка-контрабас, перкусії (ударно-шумові інструменти), свисткові інструменти, дзвіночки.

Секретів успіху в ансамблю «Посіпаки» багато, і проявляються вони в різних сферах — це і вміння яскраво творчо репрезентувати і розвивати свій виконавський стиль, дотримання психологічних тонкощів ансамблевої гри, це і віртуозна бездоганність професіоналізму, витончена артистичність та художній смак, яскрава емоційність та драматургічна довершеність.

Саме участь студентів факультету музичного мистецтва Харківської державної академії культури в ансамблі «Посіпаки» визначила для них майбутній шлях професійного зростання, адже після закінчення навчання, вони зможуть працювати викладачами й керівниками музичних колективів, назавжди пов'язавши свій шлях з народно-інструментальним музичним виконавством.

Т. В. Пасічинська

ТВОРЧИСТЬ ЛУЧАНО ФАНЧЕЛЛІ ЯК ФЕНОМЕН ІТАЛІЙСЬКОГО АКОРДЕОННОГО МИСТЕЦТВА ДРУГОЇ ПОЛОВИНИ ХХ СТ.

За своє коротке 24-річне життя Лучано Фанчеллі залишив багато віршів, анатомічних малюнків, натуралістичних картин та, перш за все, композицій для акордеону, які є доказом його великого мистецького таланту.

У вітчизняному музикознавстві творчість та спадок цього митця не досліджено.

Народився Л. Фанчеллі у м. Фоліньо (Італія) 10 квітня 1928 р. у сім'ї музикантів. Невдовзі родина переїхала до м. Терні (Італія).

Коли Лучано виповнилося вісім років, його мати Луїджина Барбі, професійна піаністка, почала навчати сина гри на фортепіано, але уроки хлопцеві набридли і він віддав перевагу вивченню дизайну та геометрії, а згодом вступив до Технічного інституту.

На початку Другої світової війни родина Фанчеллі повертається до м. Фоліньо. Саме тут прокидається любов до музики, і Лучано освоює навички гри на акордеоні, спочатку на маленькому 32-басовому, а невдовзі на повному 120-басовому. Навчання дається настільки легко і швидко, що вже у 15 років Лучано

разом з батьками грає на акордеоні в невеличкому військовому ансамблі. У 17 років пише свою першу пісню «Non così» на вірш лірика Дж. Карло Тестоні, яка зазнала великого успіху у слухачів та колег.

Після закінчення війни Лучано Фанчеллі стає учасником оркестру «Фанчеллі», що оснували його батьки у м. Фоліньо. У 1947 р. він здобуває I премію на Міжнародному конкурсі Stradella, починає гастролювати по всій Італії, створювати нові композиції та співпрацювати з музичними видавництвами la Ricordi, la Verben, la Campi. Вже у вересні 1947 р. успіх радіодебюту спонукає РАІ (італійську телерадіокомпанію) запросити Лучано вести дві радіопрограми «Голоси та інструменти свободи» та «Лучано Фанчеллі та його акордеон».

У 1950 р., після блискучого виконання симфонії №5 Л. ван Бетховена він здобуває першу премію IV національного конкурсу в Анконі (Італія).

Виступає із симфонічним оркестром у Терні та створює свої найважливіші композиції для акордеона: «Acquarelli cubani», «Stranezze», «Echi della Versilia», «10 chilometri al finestrino», «Cartoni animati», «Pupazzetti» та два чудові аранжування «After you've gone» і «La Cumparsita». Його музичні твори є структурно складними з використанням типових естрадно-джазових елементів та гармоній, але дуже виразними і легкими для сприйняття широкою публікою.

У 1951 р. Фанчеллі переїжджає до Мілану, де стає учасником оркестру «Armonica Frontalini», виступає у Ла Скала, демонструючи своїми виступами технічні та виражальні можливості акордеона як професійного академічного, естрадного та джазового інструмента.

У грудні 1952 р. Фанчеллі запрошують на популярну програму РАІ «Rosso e Nero», він братиме участь у заходах до святкування Нового року, де гратиме усю ніч (саме після цього з'являться перші ознаки хвороби), а вже через місяць, 24 січня 1953 р., на вершині успіху, він помирає від сепсису після недолікованої ангіни.

На знак великої шани до видатного митця засновано музичну Культурну асоціацію Лучано Фанчеллі (1976 р.), під патронатом Департаменту культури муніципалітету Терні створено оркестр «Лучано Фанчеллі» (1989 р.), проводяться конкурси ім. Фанчеллі (з 2013 р.), а сучасні композитори присвячують йому свої твори (В. Зубицький «Від Фанчеллі до Гальяно», Сергію Скаппіні «Homage to Fancelli and Portrait», Енцо Веддові «Fancelli di Terni»).

В. В. Савченко

РАПСОДІЯ В МУЗИЧНОМУ МИСТЕЦТВІ: ВІД ВИТОКІВ ЖАНРУ ДО ЙОГО ІНТЕРПРЕТАЦІЇ В ЦИМБАЛЬНО-ОРКЕСТРОВІЙ ТВОРЧОСТІ М. СТЕЦЮНА

Жанр рапсодії має двотисячолітню історію. У Стародавній Греції на святкових бенкетах і змаганнях мандрівні співці-рапсоди, наслідуючи приклад легендарного Гомера, співуче декламували у супроводі струнно-щипкового інструменту захоплюючі поеми про богів та героїв. Поруч із жанровим визначенням рапсодія в Стародавній Греції було утворено й поняття «рапсод», що в перекладі означає «той, хто складає пісню». В особі стародавнього рапсоду поєднувалися постаті автора музики і слова, співака, виконавця-інструменталіста. Першим рапсодом був великий Гомер, і, відповідно, розділи його безсмертних